

VA TRĂI, VA MURI

VA TRĂI, VA MURI

Douăsprezece treceri de la tăcere la zgomot

COMUNICAREA

Primii care au comunicat au fost oamenii primitivi fără haine.

Primii care au informat au fost oamenii primitivi cu haine și cu legitimație de presă.

Tot oameni primitivi.

Nimic nu s-a schimbat.

Doar că primii trebuiau să supraviețuiască vieții.

Cei de-ai doilea își câștigă traiul readucând supraviețuitorii la viață.

Aici nu e timp pentru polemică sau critică.

Nu am practicat niciodată nici una, nici alta.

Ceea ce vreau să fac este să povestesc diferența antropologică dintre cele două, prin istorii.

Prima formă adevărată de comunicare — și aici toată lumea va sări de pe scaun — este tăcerea.

Înainte de cuvântului.

Înainte de voci.

Înainte de gestului.

Înainte de posturii.

Tăcerea a măsurat dintotdeauna inteligența unui om prin capacitatea lui de a procesa și de a decide.

Niciodată invers.

Iar bărbații, adunați laolaltă, tăceau.

Privind stelele.

Abstractul.

Imaginatul.

Până când, de la distanță, un grup de femei — sigure că erau singure — au început să vorbească între ele.

Voci joase.

Ton controlat.

Ritm controlat.

O cadență ordonată.

Fiecare cuvânt așezat cu grijă.

Nimic lăsat la voia întâmplării.

Dar prima lecție pe care tăcerea a lăsat-o omenirii nu este rezerva interioară.

Este o metodă.

Ultima frontieră înăuntrul oricărui spațiu unde se iau deciziile adevărate.

Iar zgomotul dinăuntrul tăcerii este singurul lucru care nu lipsește niciodată.

Vine dinăuntru.

Emoțional și cognitiv.

Logic și rațional.

Instinctiv și afectiv.

Totul deodată.

Singurele cu adevărat capabile să îl gestioneze rămân, ca întotdeauna, femeile.

Atât de complete, atât de funcționale, încât li s-a încredințat și sarcina de a duce mai departe reproducerea umană.

Pentru tot ce nu am acoperit aici, las totul la experiența fiecăruia.

Aceasta este partea cea mai bună din ceea ce suntem.

INFORMAȚIA

Informația îmi amintește de un joc pe care îl jucam în copilărie.

Toată lumea în cerc.

Primul îi șoptește un cuvânt la ureche celui de lângă el.

Trece de-a lungul șirului prin douăsprezece persoane.

Ce ieșea la celălalt capăt era de obicei un hohot de râs.

Jocul putea merge pe un singur cuvânt sau pe o frază întreagă.

Iată ce se întâmpla.

Pornești cu VA TRĂI.

Douăsprezece treceri mai târziu, cuvântul care ieșea la celălalt capăt era VA MURI.

Pornești cu TOȚI ȘTIAM CĂ AVEA SĂ TRĂIASCĂ.

Douăsprezece treceri mai târziu se întorcea ca TOȚI ȘTIAU CĂ ERA MORT.

ÎNMORMÂNTAREA STABILITĂ PENTRU 12 LA ORA 12:00.

HA HA HA HA.

Exact așa privesc eu astăzi felul în care presa mișcă informația.

Aceeași frază de deschidere la o știre, relatată diferit de publicație după publicație.

Ceea ce credeam că este un joc de copii este adevărul amar al unei industrii în care nu a mai rămas nimic care să despartă un chioșc de ziare de o redacție.

La final, cele două lucruri au un fir comun.

Sunt amândouă copii ai aceleiași origini primitive.

Nu trebuie decât să te uiți la cum se îmbracă oamenii.

Un ultim lucru, ca să nu înțeleagă nimeni greșit.

Nu pretind că sunt ultimul om rămas pe pământ.

Doar penultimul.

Ultimul e încă undeva pe șir, șoptind la urechea cuiva.

Lectură plăcută.

Ferdinando

© 2026 Ferdinando Frega — All Rights Reserved. Gillette Audio — U.S.

Copyright Registration Pending.